

Иван Вазов
Отмъстител

Снаха

Послушай, мале, чуй моля
да кажа мойта неволя –
що тегля ази, горкана,
от мойто либе Стояна.

Соса ми веке да тая,
пред людски хора да лъжа:
от страх ме, мамо, не сдържа,
какво да сторя не зная!

Два дена той е при мене,
недели после се губи...
Не знам къде се той дене...
Ах, той ме, мале, не люби.

Сега е третя година
от нашто пусто венчило,
а мойта младост премина
в такова, мале, теглило!

Когато вечер се смръкне,
с незнайни хора се сръща...
Не знам кога си дохажда,
нито кога си дохажда,
нито кога ще да тръгне...

Той нищо ми не казува...
Ханджар завтъкне, пишови,
в чело ме мълком цалува,
па бяга в тъмни долове.

Ох, страх ме й, мамо, да кажа –
от злото господ да пази –
той често нощем донася
глави със дълги чумбази!

Свекърва

Недей се, булка, страхува,

от тебе няма да крия –
лъжата веке не струва:
ти водиш лют харамия!

Стоян си, булка, живее
с хайдушка върла дружина;
той кръв безгрешна не лее –
недей го, снахо, проклина.

Аз имах йоше три чеда,
те бяха кротки душици,
работни като говеда,
незлюбни като овчици.

Но мойта къща заглъхна
и трите млади умряха:
един в тъмница издъхна,
а двата турци заклаха.

Стоян ми господ остави
утеха в мойте неволи.
Той клетва страшна направи
душмани наши да коли!

Затуй нам, булка, той носи
глави с чумбази във къщи.
Недей се, булка, оплаква,
либи го повече, дъщи.

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4270>]